

ABBÁ, ATYÁM!

„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!”

Rm 8,15

Amikor imádkozunk, imádságunkat Isten megszólításával kezdjük. Különböző módon szólíthatjuk meg az Istent. Néha egyszerűen csak „Uramnak” szólítjuk, máskor a „Kegyelmes Istenem” vagy a „Mindenható Uram” megszólítási formát használjuk, és van, amikor Jézus Krisztust szólítjuk meg imádságunk elején. Viszont ritkán fordul elő, hogy imádságunkat így kezdjük, „Abbá, Atyám”. Erről a megszólításról ír Pál a római gyülekezetnek. Nem tudjuk Pál milyen megszólítást használt, amikor elcsendesedett Isten előtt és imádkozott. Talán különböző módon szólította meg Istent, de bizonyára gyakran használta ezt a formát is: „Abbá, Atyám”. A római keresztyének is emlékezteti erre a megszólításra, és felhívja a figyelmüket, ennek a fontosságára.

Az „Abbá” kifejezés arám eredetű. Lefordítva ezt jelenti, Atyám. Valószínűleg Jézustól vették át ezt a megszólítást az apostolok. Ez a megszólítás az, amit maga Jézus is használt. Amikor a Gecsemáné kertjében halála előtt, lelki gyötrelmek között a földre borult, és mikor segítségért, lelki erőért imádkozott, anyanyelvén így szólította meg az Istent: „Abbá, Atyám!” (Mk 14,36). Tudta, hogy egyedül van, a legközelebbi tanítványai elaludtak, és hamarosan a katonák elfogják, de azt is tudta, hogy az Atya ott van mellette, egészen közel. Tudta, hogy életéről és sorsáról nem a Nagytanács fog dönteni, nem is Pilátus, hanem az Atya. Az ő kezében van a sorsa, életének minden pillanata, és az Ő kezében van a halá-

la is. Tőle függ minden. Ebben a megszólításban „Abbá, Atyám”, minden benne volt, amit Jézus a Gecseméné kertjében átélt.

Azóta Jézustól lehet igazán megtanulni és kimondani ezt a két szót, „Abbá, Atyám!” Pál apostol is tőle tanulta. Tőle tanulta meg, hogy minden az Atya kezében van, és minden megpróbáltatás között, bizalommal kiálthatja: „Abbá,

Csetfalva református templomának 33 méteres fa haranglába (Kárpátalja)

Atyám!” Amikor üldözték, amikor veszedelemben volt, amikor megverték, amikor börtönben volt, amikor erőtlenségben volt, őszinte gyermeki bizalommal kiálthatott, úgy, mint Jézus a Gecsemáné kertjében.

Ki lehet mondani ezt a megszólítást úgy is, hogy nem Jézustól tanultuk meg, akkor üres forma marad. Két szó és sem-

mi több. Nem segít a megpróbáltatások között, nem ajándékoz bizalmat és erőt a kísértések között.

Rómában, a birodalom fővárosában is megtanulták ezt a megszólítást. Igaz, az ott élő pogány-keresztyének között senki sem tudott arámul, mégis egy-egy összefüggés nélkül a római keresztyének ajkáról is hangzott a kiáltás „Abbá, Atyám!” Akik ezt a kiáltást Jézustól tanulták meg, azok tudták, minden, ami velük történik, nem a római császártól, nem is a szenátustól vagy a vak szerencsétől függ, hanem Istentől, Jézus Krisztus Atyától. Az Ő kezében van a sorsuk és életüknek minden pillanata. Akik Jézustól tanulták meg, azok számára ez valóban a különböző nehézségek és lelki tusakodások között elhangzó kiáltás volt. Akik nem Jézustól tanulták meg ezt a kiáltást, azok továbbra is félelemben élve azt gondolták, életük és sorsuk emberek, és földi hatalmak kezében van. Akik nem Jézustól tanulták, azoknak csak egy megszólításra használt forma maradt.

„Abbá, Atyám!” Könnyen meg lehet tanulni, ezt a két szót, de csak akkor lesz Jézus kiáltását visszhangzó megszólítás, ha gyermeki, őszinte, szívből jövő kiáltásaként mondjuk ki. S.O.S üzenetként, amit a gyermekek nehéz helyzetükben küldenek a mindent kezében tartó Atyának.

Pünkösöd a Lélek kitöltésének az ünnepe. A fiúság Lelkét töltötte ki az Isten. Mindenki, aki a fiúság Lelkét kapta, Jézustól tanult gyermeki bizalommal és reménykedve könyöröghet az Atyához, tudva hogy nem emberektől, nem földi hatalmaktól, hanem az Abbától, az Atyától függ életünk, egyházunk és kontinensünk sorsa.

Orémus Zoltán

Áldott pünkösdi ünnepe!

Haladó vagyok! És akkor...?(!)

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” (Fil. 1,6.)

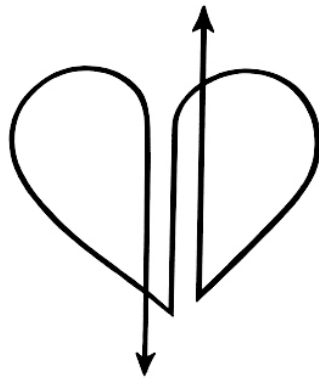
Vegyes érzelmekkel kezdek az írás-hoz, mégpedig azért, mert nem igazán tudom eldönteni, hogy vajon helytálló-e velem kapcsolatban ez a címszó. Néha úgy érzem mintapélda vagyok, néha pedig közel sem érzem magam képesnek a haladásra. Hogy miről beszélek? Arról, hogy a vallásos létnek vannak szintjei. Ezt teológiailag sok szempontból lehet vizsgálni, elemezni, felosztani, viszont most én ennek csak egy részletét szeretném kiemelni. Van az „én”, van a „testvérem a Jézus Krisztusban”, van a jó Isten, s ennek a háromnak a viszonya. Az „én” lehet összefüggésben Istennel, önmagammal és e kettő kapcsolata. A „testvérem” lehet szintén Istennel, az „én” által, s a „testvérem” által, valamint lehet a kettő, avagy három viszonya. Viszont az „én” is lehet a „testvérem” által. Az „én” alatt értem saját magamat, a „testvérem” pedig legyen bárki, aki megfordul az életemben.

Valójában a haladást most arra értem, hogy az ember miként tud előre lépni a szintek között, miként viselkedik maga- és a másik iránt, hogyan éli- és osztja meg az „én”, a „testvérem” és a „jó Isten” közötti mindennapi, avagy kivételes eseteket, lehetőségeket, harcokat és boldog pillanatok. Hogy haladókká váljunk ebben a magatartásban mindenképp szilárd alapokkal kell rendelkezünk, sajátunknak kell tudnunk- és tulajdonítanunk a szeretet parancsolatait, tisztában kell lennünk hitünkkel, s némileg jártasnak kell lennünk az önfelgyelmezésben, mások elfogadásában... Ezen felül még van pár „feltétel”, mely egyébként „egyértelmű” kellene, hogy legyen keresztyén mivoltunkból kifolyólag. De mint tudjuk, ez nem ilyen egyszerű. Nem mindig könnyű, - sőt - , nagyon sokszor nem könnyű alázatosnak, béketűrőnek, mértéktartónak, szelídek, szerénynek lenni, mindemellett néha azt is rosszul ítéljük meg, mikor van ideje a tanításnak, az erősebb szavaknak és határozott tetteknek, fenyítő magaviseletnek. Nem kis feladat ez embernek saját „énjét” félretenni, esetleg alávetni az Isten akaratának, s a feszült pillanatokban beiktatni egy „legyen meg a Te akaratod”, avagy „kérlek, segíts, hogy úgy szóljak, ahogyan kell” rövid imát.

Ha a Bibliában, imakönyvben keresünk bármilyen problémánkra a megoldást,

úgy gondolom, akármilyen helyzet-tel állunk szemben, egyetlen szó a megoldás: Szeretet. Pál apostol is ezt mondja a Filippibeliékhez írott levelének 1.fejezetében: „*imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel*” (Fil. 1, 9). Ismerettel és igazi megértéssel... ez lenne a nagy feladat... A szeretet nem azt jelenti, hogy mindig simogatnunk kell a másik fejét és akkor minden rendben lesz, hanem fel kell ismernünk a helyzetet, meglátni a valódi mivoltát és megérteni, mi is a teendő. „*hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára*” (10.) Ugyanis cselekedeteinkért mi felelünk majd, mi ítéltetünk meg azért, és nem más. Mi felelősséggel tartozunk Krisztus Jézusban az „én”-ért és a „testvérem”-ért. Ez lenne a haladó szint. Hogy amikor bármit teszek, ítélek, esetleg megítéltetek tudjam, mit miért teszek, az az indíttatás és indulat Istennek tetsző-e...

Simon Andrásgrafikája

Olyan világban élünk, ahol nagyon sokan nem tudják, milyen az igazi isteni szeretet. S bár korántsem egyszerű, de a mi feladatunk ezt a világ emberének tudtára adni, szívére helyezni. Nem dühöngünk kell, hogy jaj, ő ezt miért nem tudja?, ő miért nem tud velem szemben megfelelően viselkedni?, miért megint én?, én mikor kapok majd ahelyett, hogy mindig csak tűrök és adok? Az a sok miért és mikor..., pedig inkább azon kellene elgondolkodnunk, hogy mikor érezzük magunkat boldogabbnak és teljesebbnek: amikor kapunk vagy amikor adunk? Természetesen jó érzés kapni, azonban én valahogy olyan kellemes belső sugárzást érzek, amikor valakinek

önzetlenül adok valamit és azt a másik örömmel fogadja. Jó érzés érezni, hogy jó adni.

Amint azt a napokban többször felidéztem magamban: párkapcsolatban, barátságban, „én”, „testvérem”, „jó Isten” viszonyában nincs helye az egoizmusnak. Persze az alap, hogy rendben kell lennünk saját magunkkal, s csak utána indulhatunk útnak, viszont sohasem lenne szabad, hogy saját magunkat helyezzük bármi jó elé, ha lehetőséget látunk a jó cselekedetre, ha tudjuk, hogy jót tehetünk és nem tesszük azért, hogy először nekünk legyen jó, vagy csak úgy megtartsuk magunknak a jót. „*Szeresd felebarátodat, mint magadat*” – s ekkor legalább – ha nem is teljesen –, de eleinte legalább egy részét odaadjuk a „testvér”-nek. Legyen bármiről is szó. S valójában ha „egy részt” odaadunk a másinak, talán akkor teljesebbnek érezhetjük saját magunkat... Csak gondoljunk bele... Ez lehet, hogy már az expert szinthez tartozunk, de nem kellene félnünk haladni ebbe az irányba. A „jó” továbbadása és megosztása alatt érthetnek egy darab csokoládét, a Bibliám – imakönyvem olvasását, egy ölelést, simogatást, fizetés egy részét, dicsérő szót, egy mosolyt, bármit, amit egy pillanat töredékéig is megérint bennünket és úgy érezzük, hogy megoszthatnánk. A jó Isten mindenkibe beleoltja az „indulatot”, mely fel-fel bukkan elménkben, szívünkben, lelkiismeretünkben, akár fizikai mivoltában is... s ha néha el is szalasztjuk az alkalmat, legközelebb legyünk bátrabbak, vagy ha szükséges szerényebbek, de mindenképp nyitott szívűek, hiszen ha már érezzük az indíttatást, annak célja van az életünkkel. Természetesen lesz elutasítás és ellenállás, de a cél érdekében úgy gondolom érdemes kitartónak lenni. Lásd meg „testvérem”, Te hogy gondoldod...

Nem szabad félnünk észrevenni a jó Isten tevékenykedését mindennapi életünkben. Ő azt akarja, hogy „*gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására*” (11). Minden tehát, amit az Ő dicsőségére és magasztalására tehetünk, az a mi javunkat is szolgálja, s ez által növekszünk haladókká, expertekké, így szolgálhatjuk az evangélium terjedését, hogy a világ bajai ne növekedje-

nek, hanem ha csak egy pici része is, de jobbra legyen, haladjon a jó felé. S ha az ember a szabad akaratát „megtanulja” az Isten akaratának alávetni, eredményes lesz a parányinak tűnő mindennapi munkálkodásunk. Mi, akik Isten gyermekeinek neveztetünk, elhívtunk, tegyük meg a tőlünk legjobban telhetőt, a többi pedig mindenható Atyánk kezében van. Bízunk az Ő ítéletében.

Pál apostol soraiból számomra sugárzik a vidámság, amikor ezt írja: „Há-

lát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok az evangéliummal az első naptól fogva mind a mai napig. Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára” (Fil. 1, 1-6). Ez a gondolatsor erőt és bizalmat sugall, mely jó alapot nyújt a haladáshoz.. „Testvérem”, „én” imádkozom azért, hogy a „jó

Isten” mutasson utat mindannyiunknak, hogy jól tudjuk megítélni, mikor minek van az ideje, s alázattal, szeretettel tudjuk egymást erősíteni, építeni, vigasztalni, terelgetni, hogy együtt haladhassunk a számunkra kijelölt úton. Adjon Urunk Mindannyiunk számára bölcsességet, imádkozó kezeket és nyitott szívet, hogy meglássuk, megítéljük, megértsük és csak ezután cselekedjünk a Krisztus nevében, Isten dicsőségére.

Csoma Annamária

NŐK A BIBLIÁBAN - Támár

- Dávid lánya -

(2Sámuel 13)

Dávid király sok felesége közül kiemelkedik Máákhá, akitől két gyermeke születik, Támár és Absolon (2Sám 3:3). A Szentírás mindkettejükről azt írja, hogy különösen szépek voltak („Nem vala pedig Izráelben olyan szép ember, mint Absolon...” 2Sám 14:25; „Absolonnak, Dávid fiának igen szép húga vala, kinek a neve Támár vala...” 2Sám 13:1).

Támárt valószínűleg már gyerekkorában eljegyezték, ahogyan az a király lányai életében megszokott volt. Előre elrendezett házasságokkal Dávid külpolitikai kapcsolatait erősítették meg. Amikor Támár serdülőkorba ért, féltestvére Amnon, felfigyelt rá, és előbb követni kezdett, majd a vágyakozása a lány iránt betegessé vált. Az akkori kor szokásai szerint, Támár ritkán tartózkodott egyedül, és nem hagyhatta el a palota falait, kivéve, ha asszonyok és örök kísérték őt. Amnon azonban nem adta fel. Megszállott vágyakozásáról beszámolt Jonadáb nevű barátjának, akit a Szentírás eszesnek, agyafúrtnak nevez. Azt tanácsolja Amnonnak, hogy tetteesse magát betegnek, és így csalják majd Támárt a férjhez.

A király legidősebb fiának a betegéjét nem vették félvállról, Dávid aggódott, orvosokat hívatott, akik tanácstalanul álltak a betegágy felett. Ekkor Amnon felsőhajtott, hogy nem tud enni, de apja sürgetésére hozzátette, hogyha Támár készítené neki ételt, és megetetné, akkor esetleg megjelenne az étvágya.

Dávid hiszékeny és naiv volt, ha a fiáról volt szó, és azonnal Támárért küldött. Támárnak nem volt választása, a törvény és a hagyomány elvárta tőle, hogy engedelmességen apjának. Elkészítette az ételt Amnonnak, aki azonban

makacskodni kezdett, elutasította az ételt, majd mindenkit kiküldött a szobájából. Ezután bevonult a hálószobájába, és követelte, hogy Támár oda hozza neki az ételt. Miután a lány betért hozzá, erőszakoskodni kezdett vele, s Támár kéréste, ne kövessen el ilyen gyalázatot. Kérlelése süket fülekre talált, és végül megerőszakolta Támárt.

Ezután a megszállott vágyakozása mélységes gyűlöletbe torkollott a lány iránt, és ki akarta dobni a szobából. Támár ismét kérlelni kezdte, ne kövessen el még nagyobb gonosztságot. Amnon csak úgy menthette volna meg a helyzetet, ha feleségül veszi Támárt, ő azonban szolgálkkal dobatta ki a lányt, aki ezután bánatában megszállta a gazdagon díszített szobáját, amelyet a hajadon királylányok hordtak, és hamut szórt a fejére.

Az elkeseredett lányt bátyja, Absolon vette magához, de az erőszak híre eljut Dávidhoz is, aki inkább szemet hunyt Amnon bűne felett, és nem tett semmit, hogy megbüntesse.

Absolon ekkor meggyűlölte Amnont, húga megbecstelenítéséért, ám egy ideig úgy tűnik, semmi következménye nem lesz bűnének. Absolon türelmesen vár a megfelelő alkalomra, s két év múlva, amikor eljött a juhok nyírásának ideje, meghívja a királyt és szolgálait az ünnepségre. A király szabadkodik, nem akar menni, s ekkor Absolon azt kéri, legalább Amnont engedje el. Dávid erre nemcsak Amnont, hanem a többi fiát is elküldi Absolonhoz, aki megparancsolja szolgálainak, hogy amint Amnon ittas állapotba kerül a bortól, öljék meg.

Amint ez megtörtént, a király többi fia felugrott, és menekültek vissza a kirá-

lyi udvarba. Dávidnak azt a hírt hozták meg, hogy Absolon az összes fiát megölte, ezért mély gyászba esett. Ekkor Jonadáb felvilágosítja Dávidot, hogy nem mindet, csak egyet, Amnont ölette meg Absolon azért a bűnéért, amellyel megbecstelenítette Támárt. Ezután Absolon, Dávid haragjától tartva, Gessurba ment, nagyapjához Talmaihoz, akinél 3 évig tartózkodott, amíg Dávid fel nem hagyott azzal a szándékával, hogy megbüntesse őt Amnon haláláért. Elfogadta, és felismerte, hogy Absolon azért vette kézbe az igazságtételt, mert ő, Dávid király nem tett az ügyben semmit, holott Isten törvénye adott volt, és arra kötelezte, hogy az igazság nevében járjon el. A Róma 13:1-5 is figyelmeztet arra, hogy szükséges engedelmeskedni az Úrnak, nemcsak a haragért, hanem a lelkiismeretért.

Támár valószínűleg ezután nem ment, nem mehetett férjhez, és életét a háremben élte le. Absolon az ő tiszteletére Támárnak nevezte el születendő lányát.

Támár története a második a Bibliában, Dina története után, amely a nemi erőszakról és annak következményeiről beszél, amely azt üzeni neki, hogy az Úr nem nézi jó szemmel ezt a bűnt, és minden esetben a támadót bünteti meg. Ahogyan Dina esetében, úgy Támár történetének is komoly üzenete, hogy a bűnt elfedezni, eltussolni nem szabad. Támár esete arról is tanít, hogy akkor is történhet velünk baj, ha mindent megteszünk

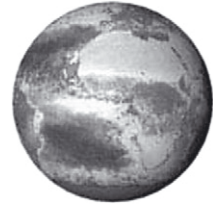
annak érdekében, hogy elkerüljük a rosszat. Támár minden erejével igyekezett Amnont jóra inteni, ő azonban figyelmen kívül hagyta a kérését. Isten törvénye ilyen esetben nem kárhoztatja Támárt, ha minden igyekezete ellenére, a bűn ál-

dozatává válik. Akiknek viszont megadtott, mint Dávidnak is, hogy a törvény nevében cselekedjenek, és nem teszik meg, fel kell ismerniük, hogy a rossz csak rosszhoz vezet, Absolon gyilkossággal tetézte a bűnt, amelyet Dávidnak kellett

volna elejét venni. A bűn mindenütt megtalál, ezért adta Isten az Ő Szent Fiát, hogy a bűn miatt szenvedő embert kiszabadítsa, és az Ő mennyei Atyjához vezesse.

Györky Szilvia

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Közösség a migráció és üldöztetés mérlegén

Tisztújítást tartott a Református Egyházak Világközösségének (REV) európai régiója április 12–13-i budapesti tanácskozásán. Az ülésen arról is döntöttek, hogy tovább folytatódik a migráció és menekültügy kérdéseinek két éve tartó kutatása. A témában a REV libanoni elnöke, Najla Kassab is felszólalt.

2006 után ismét Budapest adott otthont a REV európai régiója éves közgyűlésének, az úgynevezett területi tanácsnak. Az idei tanácskozást Jan-Gerd Heertderks holland lelkész, leköszönő európai elnök beszámolója nyitotta meg, amelyben nem csak az elmúlt egy év, hanem a most záruló négyéves ciklus eredményeiről is szólt. A 23 ország 30 egyházát, köztük Felvidéket, Kárpátalját, Erdélyt és Királyhágómelléket képviselő mintegy 40 résztvevő értékelte a világszerte 110 millió tagot számláló szervezet tavaly nyáron Lipcsében megrendezett nagygyűlését. Az egyházvezetők észrevételeiket, kritikáikat Chris Ferguson főtítkárral osztották meg, aki válaszában emlékeztetett arra, hogy a REV éppen a napokban dolgozza ki a következő hét év stratégiáját a nagygyűlésen született döntések alapján.

Napirenden a kontinens egyik legnagyobb kihívása

Az ülés központi témája a migráció és menekültügy értékelése volt, aminek alaposabb tanulmányozására két éve hoztak létre rendkívüli munkacsoportot. A munkacsoport zárójelentése, amely a tagegyházakkal folytatott konzultáció alapján készült, nemcsak bibliai és teológiai reflexiót tartalmaz, hanem társadalmi és politikai helyzetértékelést is hat ország, köztük Magyarország példáján keresztül. Emellett kritikus kérdésekkel és ajánlásokkal segítette azt, hogy az egyházak képviselői a megkezdett munka folytatásáról döntést hozhassanak.

„Az európai migrációs helyzet közelmúltbeli kihívásai arra készítetnek bennünket, hogy – amellett, hogy kritikus szemmel megvizsgáljuk a helyzet jogi, politikai és társadalmi vetületeit – újból visszatérjünk Isten éltető Igéjéhez, amelyről a Szentírás tanúskodik, amely Jézus Krisztusban öltött testet, és amelyet Isten Lelke ismer. Református örökségünk arra kötelez minket, hogy egyházunk folyamatosan megújuljon, Isten Igéjének megfelelően.” (Részlet a REV Európa migrációs és menekültügyi munkacsoportjának jelentéséből.)

A migrációs és menekültügyi munkacsoport tevékenységét Ódor Balázs leköszönő alelnök, a csoport moderátora vázolta fel. A tartalmi jelentést Joshua Ralston, az Edinburgh-i New College amerikai teológiai professzora, a keresztyén-muszlim kapcsolatok szakértője mutatta be, aki német, olasz, svéd, görög és magyar szakértők mellett két évig szolgált a munkacsoportban. A terjedelmes jelentést plenárisan és kiscsoportokban is megvitaták a résztvevők. Szó esett a keresztyének üldöztetéséről, a

migráció kiváltó okairól, de önkritikusan értékelték az egyházi képviselők a kontinens reformátusainak nézeteltéréseit, amelyek nem is annyira a bibliai és teológiai alapvetésben mutatkoznak meg, hanem elsősorban kulturális, társadalmi és politikai téren. A jelenlévők fontosnak tartották, hogy az európai reformátusok a jövőben is támogassák egymást az evangélium közös megértésében, illetve felelős, következetes és hiteles képviselőként, még akkor is, ha a kontinens szekularizált társadalmi nem kíváncsiak az egyház hangjára, a média pedig inkább az állítólagos keresztyén értékekre hivatkozó politikai szlogeneknek és erősödő propagandának ad teret, mint az egyházak migrációval és menekültüggyel kapcsolatos álláspontjának.

Ahogy az öt esettanulmányból, illetve a többi európai egyház beszámolóiból kitűnik, számos egyén, gyülekezet és nemzeti felekezeti testület együttérzéssel, kreativitással és odafigyeléssel reagált és reagál a bevándorlók érkezésére. Gondoskodnak az olyan alapvető emberi igényekről, mint a szállás és az ételmezés; ápolják a közösséget a művészetek, a nyelvek és a sport segítségével; bevonják a jogi és kormányzati intézményeket, nemcsak tanácsokkal ellátva a rászorulókat, hanem el is kísérvé őket a hivatalos találkozókra; és az „egyházként együtt” új formáit alakították ki. Ugyanakkor az európai egyházat sem kerültk el az elmúlt évek kihívásai, félelmei és nehézségei. A helyi és országos egyházi közösségeket egyaránt megosztotta a kérdés, hogyan viszonyuljunk a bevándorlókhoz és a bevándorlási politikához. A biztonsági aggályok, valamint a Nizzában, Párizsban, Berlinben, Manchesterben és másutt elkövetett terrortámadások – függetlenül attól, hogy ténylegesen bevándorlók követték-e el azokat – tovább növelték az emberek félelmét más kultúrákkal és vallásokkal szemben.

Ahogy Susanna Snyder londoni egyetemi oktató fogalmazott, a társadalmi változások gyakran teremtenek ún. „félelem-ökológiákat”, azaz „olyan ördögi kört, amelyben a geopolitikai bizonytalanság, a beágyazott lakosság félelmei, a negatív médiavisszhang, a kormányzati politika és gyakorlatok egymást erősítő módon további félelmekhez vezetnek” mind a bevándorlóknak, mind a bevándorlókkal szemben. A kezdeti vendégszerető hozzáállás hosszú távon küzdelemmé alakult át a politika, a jog, az integráció, a lakhatás és a foglalkoztatás területein. Az egyház feladata e különböző területek találkozási pontjainál található. Egyrészt minden egyház hallja és követi azt a bibliai felszólítást, hogy gondoskodjunk az idegenekről és a bevándorlókról. Ugyanakkor az egyházak és a keresztyének is a való világban élnek, és különböző módokon közelítenek a társadalomhoz és a politikához. Az a társadalmopolitikai valóság, amellyel Európa és az egész világ az utóbbi években szembesül, jelentős kihívások elé állítja az egyházat, a helyzet ugyanakkor lehetőségeket is rejt magában. Az egyház és a keresztyének újra felfedezhetik az evangéliumot, megújulhatnak, ismét feltárhatják az egyház globális természetét – nem csupán hitvallásaikban, hanem egészen konkrét helyi gyakorlatokban is. Ezek a találkozási pontok, valamint küzdelmünk a hittel, igazságosan és hűséges élethez, számos fontos kérdést felvetnek a REV szolgálatával és munkájával kapcsolatban a jövőre vonatkozóan. (Részlet a jelentésből.)

Közel-keleti hang az európai tanácskozáson

Najla Kassab libanoni lelkész, a REV tavaly megválasztott elnöke a migráció kapcsán kiemelte, hogy ő maga a libanoni háborúban nőtt fel, és gyerekkora óta ismeri a menekültté válás félelmét. A szíriai háború következtében ugyanakkor a vendégszeretet, befogadás és gondoskodás evangéliumi felelősségét is meg kellett tanulnia egyházának, hiszen hazáját sokkal súlyosabban érinti a válság, mint Európát. A négymillió libanoni ugyanis másfél millió menekültet fogadott be, ami már-már az ország működését veszélyezteti. A REV elnöke hangsúlyozta, hogy a túlnyomó többségében muszlim menekültek támogatása a Szíriai és Libanoni Református Zsinat gyülekezeti számára sem volt magától értetődő. A félelem és bizalmatlanság eleinte akadály volt annak, hogy humanitárius segítséget adjanak, vagy éppen a menekülttáborokban sínylő gyermekek számára speciális iskolákat nyissanak. Mára ugyanakkor megtapasztalták, hogy bár a „háborúban semmi jó nincs, mégis megerősödött az egyház, lélekben és számban egyaránt”.

A lelkész üdvözölte, hogy az európaiak már eddig is kikérték a közel-keleti reformátusok véleményét és a jövőben is építenek az iszlám világban élő kisebbség tapasztalatára. Hangsúlyozta, hogy elsődleges törekvésük a keresztyének helyben tartása. Komoly veszély fenyegeti ugyanis a Közel-Keletet, ahonnan akár el is tűnhetnek a keresztyén közösségek. „Nem akarjuk, hogy azok, akik a jövőben ellátogatnak a térségbe, csak emlékekkel és kövekkel találkozzanak, ahogy Palesztínában. Élő kövekre van szükség” – hangsúlyozta. Ennek feltétele, hogy a kritikus, akár háborús körülmények között is olyan támogatást nyújthassanak a szíriai közösségeknek, amelyek a helyben maradáshoz, illetve a már menekülni kényszerült emberek visszatérését szolgálják. Ebben kiemelt szerepet játszik a helyi együttműködésre nyitott keresztyén közösségek közvetlen támogatása és elsősorban az oktatási intézmények megerősítése. Az elnöknő ezzel kapcsolatban méltatta mind a Magyarországi Református Egyház, mind a magyar kormány erőfeszítéseit.

Tisztújítás és folytatás

Az ülésen tisztújítás is zajlott. Az új vezetőtestület magyar képviselő nélkül működik az elkövetkező három évben. Elnöke, Martina Wasserloos-Strunk, a Német Református Szövetség jelöltje lett, aki az elmúlt hét évben az alelnöki tisztséget töltötte be. A régió két új alelnöke, Jenny Dobers, az Egyesült Svéd Egyház képviselője és a Dimitrios Boukis, a Görög Református Egyház főtákará. A titkári feladatokat a következő három évben a Holland Protestáns Egyház képviselője, Jacobine de Scholte

látja el. A területi tanács pénztárnoka a következő három évben továbbra is Kerstin Koch lesz a Lippei Református Egyházból.

A REV európai régójának tagjai döntöttek a következő évek együttműködéséről. A képviselők megköszönték a rendkívüli munkacsoport munkáját, egyben arról is döntöttek, hogy az újonnan választott öttagú vezetőtestület munkatervének kialakításakor vegye figyelembe a munkacsoport ajánlásait, és szenteljen kiemelt figyelmet a keresztyén-muszlim kapcsolatoknak, a közel-keleti reformátusokkal együttműködve; tekintse át a menekültek társadalmi integrációjának sikeres példáit Európa szerte, különös tekintettel az egyházak hozzájárulására; valamint biztosítsa, hogy a tagegyházak az evangélium közös értelmezése alapján nézzenek szembe az Európában, az egyházi közösségekben is erősödő félelem és bizalmatlanság születte idegengyűlölettel, valamint a keresztyénséget alibiként használó populista ideológiával.

A REV Európa migrációs és menekültügyi munkacsoportjának ajánlásai:

- A keresztyén-muszlim kapcsolatok javítása a REV közel-keleti partnereivel való együttműködés és párbeszéd mértékének növelésével, valamint tanulva a REV európai partnereinek együttműködéséből muszlimokkal. Ez együtt járhat hivatalos párbeszéd létrejöttével református lelképásztorok és muszlim imámok között, vagy közös cselekvést megvalósító helyi együttműködések kialakításával a civil társadalomban.
- Az integrációról szóló beszélgetések folytatása, illetve annak támogatása, hogy a beszélgetések fókusza a bevándorlók európai közösségekbe történő integrációja és befogadása legyen, külön figyelmet fordítva a kulturális és vallási különbözőségek dinamikájára.
- Reagálás a növekvő idegengyűlöletre a közösségeinkben párbeszéd formájában és a politikai üzenetek megvitatásával, különös tekintettel a „keresztyén identitás a szekuláris Európában” kérdésére, teret adva a jobboldali pártokkal és saját egyházainkban is megjelenő populista ideológiával való szembeszállásnak, mindvégig szem előtt tartva az Európában jelenleg uralkodó politikai hangulatot.

reformatus.hu /Külföldi Iroda

B I B L I A O L V A S Ó				
v e z e t k f o n a l				
1.	P.	2Kir	18	Róma 12, 9-21
2.	Sz.	2Kir	19	Róma 13, 1-7
3.	V.	2Kir	20	Róma 13, 8-10
4.	H.	2Kir	21	Róma 13,11-14
5.	K.	2Kir	22	Róma 14, 1-4
6.	Sz.	2Kir	23	Róma 14, 5-12
7.	Cs.	2Kir	24	Róma 14,13-23
8.	P.	2Kir	25	Róma 15, 1-13
9.	Sz.	Náhum	1	Róma 15,14-33
10.	V.	Náh	2	Róma 16, 1-16
11.	H.	Náh	3	Róma 16,17-27
12.	K.	3Mózes	1	Lukács 1,1-25
13.	Sz.	3Móz	2	Lk 1,26-38
14.	Cs.	3Móz	3	Lk 1,39-45
15.	P.	3Móz	4	Lk 1,46-56
16.	Sz.	3Móz	5, 1-13	Lk 1,57-66
17.	V.	3Móz	5,14-26	Lk 1,67-80
18.	H.	3Móz	6	Lk 2, 1-20
19.	K.	3Móz	7, 1-21	Lk 2,21-40
20.	Sz.	3Móz	7,22-38	Lk 2,41-52
21.	Cs.	3Móz	8	Lk 3, 1-20
22.	P.	3Móz	9	Lk 3,21-38
23.	Sz.	3Móz	10	Lk 4, 1-13
24.	V.	3Móz	11	Lk 4,14-30
25.	H.	3Móz	12	Lk 4,31-37
26.	K.	3Móz	13,1 -28	Lk 4,38-44
27.	Sz.	3Móz	13,29-59	Lk 5, 1-11
28.	Cs.	3Móz	14, 1-32	Lk 5,12-16
29.	P.	3Móz	14,33-57	Lk 5,17-26
30.	Sz.	3Móz	15	Lk 5,27-32

GYÜLEKEZETEINK életéből

Életmentő találkozások

2018. március 12-15 között került sor az ipolysági evangelizációs napokra. A hét címe immár hagyományosan életmentő találkozások volt. Az első két nap az Ipolysági Református Egyházközség templomába került sor, Merényi Zoltán szolgálatával.

Igehirdetőnk elmondta magáról, hogy vallásos szülők gyermekeként nőtt fel. Bár fontos volt a családban a vallás, járt templomba, hittanórára, valahogy mégsem, volt ott a családban Isten jelenléte. 18 éves korában, meghalt édesapja, s arra a gondolatra jutott, ha létezik is Isten, nem szereti, mert hiszen olyant vett el aki a legfontosabb volt az életébe. Ennek hatására elmaradt a templomból. Jött a keresés időszaka. Először a barátokkal, a szórakozásban, az italozásban próbálta az örömet megtalálni, de nem találta. Elhatározta, hogy tudatosan megkeresi az igazságot, elkezdett filozófia könyveket olvasni. Minél többet olvasott annál jobban összezavarodott. 20 éves korára egy depressziós életunt ember vált belőle, aki nem igazán látott sok értelmet az életében.

Csatlakozott a Krisnásokhoz, sokat meditált, elmélkedett. Azt tanítják, hogy az ember szíve mélyén ott lakik az Isten, akit Buddhának hívnak és a megvilágosodás az amikor az ember találkozik ezzel az istennel a szíve mélyén. Egyszer a meditáció közben olyan képet látott maga előtt, mintha egy nagyon sötét mély lyukba pillantott volna bele aminek nincsen alja, csak nagyon nagy mélysége és nagyon sötét. Megrémítette, hogy ez van a szíve mélyén. Elkezdte tanulmányozni a Taoizmust, elkezdett karatézni, de itt sem talált a lelkének békességet.

Egyre jobban érdekelte, hogy mi lesz az emberrel a halál után ezért csatlakozott egy ezoterikus körhöz akikkel halottakat idéztek és asztaltáncoltató szeánszokon vett részt. Bár működtek ebben bizonyos erők, de egyre mélyebbre került. Egyre több rémálma volt és egyre nyomasztóbb lelki állapotba került.

Ekkor találkozott egy középiskolai

barátjával, aki azt mondta, hogy ő megtalálta az igazságot. Kíváncsian kérdezte, hogy mi az igazság mire a barátja azt felelte, hogy az igazság nem egy filozófia, hanem egy személy és úgy hívják, hogy Jézus Krisztus. Erre csak egyet legyintett, és azt mondta: én ezen már rég túl vagyok, gyerekkoromban én is keresztyén voltam de rájöttem, hogy a keresztyénség az egy hazugság.

Mégis mikor látta barátjának megváltozott életét, elkezdett érdeklődni. Olyan örömet látott benne, amit nem látott másokban, s főleg nem magában. Kapott egy Bibliát amit elkezdett olvasni. Amikor Jézus keresztre feszítésének a történetét olvasta, nagyon szívére nehezedett az emberi gonoszság. Hogyan lehetnek ilyen gonoszok, hogy megölik Jézust? Akkor egy hangot hallott, egyetlen szót: miattad. Ez úgy összetörte, hogy elkezdett sírni, és imádságban bocsánatot kért Istentől, hogy annyit lázadt ellene. Hogy másban kereste az igazságot és nem benne. Amikor ez megtörtént azt tapasztalta, hogy valami nagyon nagy békesség és öröm költözött a szívébe. Olyan öröm amit nem találunk sem a buddhizmusban, sem a taoizmusban, se az okkultizmusban, se a filozófiában. Egyedül Jézus adta meg azt a békességet és azt az örömet.

Az evangelizációs estékre két történetet hozott, amelyekben négy szemközti beszélgetések hangoznak el Jézussal. Az első nap Nikodémusról volt szó, aki a szanhedrin tagja volt. Ha az emberek arra gondoltak, hogy ki az aki nagyon jól ismeri az Istent, akkor éppen ezekre a farizeusokra gondoltak, hisz ők gyermekkoruk óta arra készültek, hogy Istennek szolgáljanak. Nagy tudású emberek voltak, akik nagyon sokat tudtak Istentől, nagyon sokat beszéltek az Istentől, de mégis csak azt látjuk, hogy itt van ez az ember és valami a szíve mélyén nincs rendbe. Lehet, hogy mi is templomba járó emberek vagyunk, akik régóta, talán évtizedek óta templomba járunk. Mi is ismerjük a Bibliát, de lehet, hogy a szí-

vünk mélyén bennünk is vannak kérdések és kétségek. Ugyanúgy mint Nikodémusba.

Éjszaka megy oda Jézushoz, talán azért mert szegényli. Mit mondanak majd az emberek, hogy farizeus léte odamegy Jézushoz? Nagyon sok embert húz ez vissza, hogy mit mondanak az emberek. Meghatároz minket, hogy mit mondanak rólunk az emberek? Vagy sokkal fontosabb számunkra, hogy mit mond rólunk Isten.

De lehet az is, hogy azon egyszerű ok miatt ment Jézushoz éjszaka mert nem tudott elaludni. Amikor az ember nem tud aludni sok gondolat megfordul a fejében. Lehet, hogy így volt Nikodémus is. Ez az ember aki Izrael tanítója volt, mégis a szíve mélyén elbizonytalanodott. Ha ma lenne az a nap mikor vége lenne az életnek, vajon a mennybe kerülnék? Sokan azt mondanák, hogy persze, hiszen jó ember vagyok. Nikodémus is így nyugtathatta magát. Én templomba járó ember vagyok. Én letettem valamit az asztalra. Csak elég ez az üdvösséghez! Attól, hogy valaki jó ember még nem fog a mennybe jutni. Talán Nikodémus is érezte, hogy ez kevés. Ezért megy oda Jézushoz. Általánosságokkal kezdi, de Jézus közbevág. Nem arra van szükség, hogy általános dolgokról beszéljünk, most az életről van szó. Ha nem születés újonnan nem látod meg a mennyek országát. Ebben az állapotba amiben most vagy el fogsz kárhozni. Ezt nagyon rossz lehetett hallani Nikodémusnak. Eddig azért reménykedhetett abban, hogy vele azért minden rendbe van. A pokolba a bűnös emberek kerülnek akik rabolnak, lopnak, csalnak, paráználkodnak, részegkednek. De én? És Jézus válaszában az van, hogy Te is. A Biblia azt írja, hogy mindnyájan vétkeztünk, és híjával vagyunk Isten dicsőségének. Senki nem fog az Istenhez kerülni csak azért mert jó ember. Mindnyájunknak szükségünk van újjászületésre. Nem azért jut valaki a mennyek országába mert valamit tett, mert jó ember volt, hanem egyedül Jézus

érdeméért. Mert a megtérés azt jelenti, hogy föltekintek az értem szenvedő Jézusra és felismerem benne személyes megváltómat. Tudom, hogy csak azért van nekem üdvösségem, mert Jézus meghalt az én bűneimért a kereszten. Semmi más nem számít.

A másik nap a samáriai asszonyról volt szó. Jó látni, hogy Jézushoz jöhet valóságos vezető ember, vagy bűnös életet élő pogány asszony. Lehetünk nagyon közel Jézushoz, gyülekezetbe felnövő emberek, vagy lehettünk olyanok, akik Jézustól távol élnek mindnyájunkat vár, mert mindenki Isten kegyelmére van rászorulva.

Jézus Jeruzsálembé haladva nem kerül ki Samáriát ahogy ezt kortársai tették. Elmegy a megvetett városba és szóba áll egy bűnös asszonnyal. Többszörösen is átlép határokat: 1. Samáriaival áll szóba 2. férfi létére nővel áll szóba 3. láthatóan bűnösrel áll szóba. Mert Neki az ember a fontos, te vagy fontos. Bárhonnan jöttél, bármiben éltél, bármilyen közel vagy távol vagy Istentől, bármilyen bűnök vannak az életedben, ő akkor is hozzád jön az ő megmentő szeretetével.

Vajon elgondolkodtunk-e azon, hogy Jézus miért küldi el mind a 12 tanítványt élelemért? Nem lett volna elég kettő? Bi-

zonyára elég lett volna, de ha ez az asszony meglátja, hogy a kútnál egy csomó férfi van, valószínűleg elfutott volna. Azt láthatjuk a történetből, hogy félt az emberektől. Annyi sok sebet kapott már, inkább kerüli az ilyen találkozásokat. Milyen jó, hogy Jézus a mi életünket is látja tudja, hogy hogyan szólíthat meg bennünket.

A beszélgetés fő témája a szomjúság. Nemcsak víz után szomjazunk. Sokszor a lelkünk szomjazik. Szomjazza a szeretetet, az elfogadást, a megbocsájtást, a figyelmet. Isten az aki be tudja tölteni a mi lelkünknek a szomjúságát. Sokan másba keresik lelkük megelégtetésének a módját. Ez az asszony a kapcsolatokban. Azt gondolta, ha lesz egy férfi mellettem aki igazán szeretni fog akkor nem leszek már szomjas. Sokkal többet várt a kapcsolatoktól mint amit a kapcsolat adni tud az embernek. Ezért ment tönkre az összes kapcsolata. Mert egyetlen férfi sem adta meg azt amire igazából vágyott. Egy ösztetört szívű asszony aki megmaradt szomjasnak. Van aki a szórakozásba menekül bele, valaki valamilyen függőségbe, megint más az internetezésbe vagy a tévénézésbe, de nem elégtik meg az ő szívét. Azt tapasztalják meg, hogy ezek a dolgok nem visznek örömet az életébe,

sőt sokszor még inkább tönkreteszik.

Az asszony a Jézussal való beszélgetés után beszalad a városba még a korsóját is otthagyja és elkezd híresztelni, hogy megtalálta a messiást. Egy olyan ember aki azelőtt kerülte az embereket, akit bántott az, hogy mások mit mondanak róla, most ez az asszony megy, hogy hirdesse az evangéliumot. Isten megváltoztatta az ő életét. Ez a csoda és ezt a csodát akarja a mi életünkbe is véghezvinni Jézus. Amikor Jézus Jeruzsálembé járt ezt mondta: „Ha valaki szomjazik jöjjön hozzám és igyék. Aki hisz énbenem, ahogy az írás mondja: annak bensejéből élő víz folyamai ömlenek.” Jézus ma is hívja a szomjazókat és akik hozzá jönnek azokat ő megelégti.

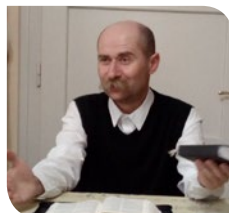
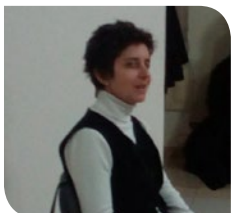
A következő két nap az evangélikus templomba folytatódott az alkalom Michal Fraňo, a gyermekmisszió igazgatója szolt első nap a 34-ik zsoltár alapján Isten jóságáról beszélt „Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr!” címmel, második nap pedig „Közel és mégis távol” olyan emberekről, akik noha Jézus közelében voltak mégis nagyon távol az Isten országától.

Az igehirdetések meghallgathatók az Ipolysági Református Egyházközség holnapján: www.ipolysag.reformatus.sk

Izsmán Jónás

A mi böjtünk

A Barsi Református Egyházmegyében ebben az esztendőben is sor került a böjti bibliaórákra. A bibliaóráknak a Hontfüzesgyarmati Egyházközség biztosított helyet a parókia irodahelyiségében, s egy alkalommal a nagy létszám miatt (63 fő) a kultúrház kistermében. Az alkalom megszokottan kedden délután 17.00 órai kezdettel lettek megtartva. Az igemagyarázat után lehetőség volt hozzászólni az elhangzottakhoz, lehetőség volt kérdezni és vallást tenni hittapasztalatokról. Így növekedhettünk egymás hite által. A hozzászólásokat imaközösség követte, azt pedig szeretetvendégség. Az igemagyarázat szolgálatát az egyházmegye felkért szolgálattevői végezték: Nt Kassa Tímea, Nt Icsó Sándor, Nt Tok Tünde, Nt Antala Éva, Nt Révész Csilla, Nt Tóth Árpád. Több

oldali megközelítésből foglalkoztunk a böjttel, ami segített megérteni a böjt lényegét.

Mi, akik összejöttünk – böjtöltünk. Hogyan? Úgy, hogy keddenként összejöttünk a közös bibliaórákra, lemondunk megszokott tevékenységeinkről – ki a pihenésről, ki a szórakozásról (talán kedvenc filmjének megtekintéséről), vagy valami másról. Lemondtunk, hogy közelebb ke-

rüljünk Istenhez és közelebb kerüljünk egymáshoz. Böjtünknek tehát célja is volt – és böjtölni így van értelme!

Az alkalmak szeretetvendégséggel végződtek. Csodálatos volt megtapasztalni az Isten gondviselését. A kevésből sok lett, abból pedig maradék is! Egymást láttuk vendégül, hiszen nemcsak a helyi gyülekezet készült a szeretetvendégségre, hanem a vendégek is tettek hozzá. Hála és öröm töltötte el a szívünket,

mert meghívásunkat sokan elfogadták, megtiszteltek jelenlétükkel. Ezúton köszönjük a szolgálattevők igei-szolgálatát, a testvérek megtisztelő figyelmét, a szeretetvendégséghez hozzájárulók áldozatos munkáját és a testvéri együttlétet! „(Istené) Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké! Ámen.“ 1Pt 5,11

Cs.M.

Ipolybél

Ebben az Ipoly partján található lévai járásbeli kicsi faluban az emberek vigyáznak arra, ami az övék. Akár a falu főterén található kis házikó, amit minden ünnepre, vagy évszaknak megfelelően alakítanak bábokkal, eszközökkel, de ugyanúgy hőseik emlékét is őrzik és vigyázzák.

Április 14-én délelőtt 10 órától egy meghatározó alkalomra került sor a faluban, az I. és II. Világháború hőseinek állított emlékmű újított meg egy BGA-s pályázaton nyert összegből, s ennek a megújított emlékműnek az avatására-szentelésére hívta össze a falu polgármestere, Skladan Irén a falu lakosait.

Polgármester asszony szavai után az Érsekvadkertti Gitáros Zenekar és az ipolyszalkai Vox Iuvenilis tagjai verset mondtak és katonadalokat énekeltek, hegedű, gitár, citera és dobkísérettel. A két világégeről és annak ipolybéli vonatkozásáról Dr. Koczó József, vámosmikolai helytörténész tartott előadást.

Előadása:

„IPOLYBÉL 2018. április 14. emlékmű-felújítási beszéd

Az Ipoly „túláti” oldaláról, a szomszédos Vámosmikoláról nagy szeretettel köszöntöm a Kedves Emlékező Ipolybélieket, ismerőseimet, barátaimat, rokonaimat, magyar testvéreimet!

Öröm ismét itt lenni, még akkor is, ha az alkalom nem éppen felemelő, inkább múltba nézésre, elgondolkodtatásra készítő. Maga a kapcsolat Bél és Mikola között meghaladja a hét évszázadot, hiszen lakóhelyem neve először *villa Mikula* alakban 1300-ban Bél határjárásában tűnik fel. Az itt élők az elmúlt bő hét évszázadban együtt szenvedték el török-tartár pusztítását, felszabadító osztrák-német és más ajkú seregek fosztogatását, színterei voltak kurucok és labancok összecsapásának, vallás- és szabadságharcok, nemzeti mozgalmak küzdelmeinek. A legnagyobb csapást mégis a történelmi közelmúlt, a két nagy világégés és annak következményei mérték ránk.

Úgy gondolom, hogy a világháborúk előzményeiről, okairól, lefolyásáról,

nagy vereszeséget követelő csatáiról, a bevetett pusztító fegyverekről hallottunk, olvastunk, tanultunk. Következményeit sem kívánom részletezni – ahol indokolt lesz, majd bővebben kifejtem – ugyanakkor bennünket, magyarokat sújtó, napjainkig sem kihevert büntetését nem lehet szó nélkül hagyni. Könyörtelenül alkalmazták velünk szemben az ősi római elvet: *Jaj a legyőzötteknek!*

*„Hol vannak a katonák,
Kik harcoltak sok éven át.
Hol vannak a katonák?
Elmúltak régen.
Hol vannak a katonák?
Sírjuk felett száz virág.
Mondjátok mért van így,
Mondjátok mért van így?”*

*Hova tűnt sok sírkereszt,
Még a szél is sírni kezd.
Hova tűnt sok sírkereszt?
Elkorhadt régen.
Hova tűnt sok sírkereszt,
Szívünk meg nem érti ezt.
Mondjátok mért van így,
Mondjátok mért van így?”*

Száz évvel ezelőtt, a nagy háború ötödik évében a magyar katonák még a fronton harcoltak, vagy sebesülten feküdtek, esetleg hadifogságban sínylődtek, de szaporodtak a sírkeresztek és a jelöletlen sírok is. A tábori levelezőlap érkezése táplálta a reményt a szülőkhöz, hogy fiuk, a feleségekben, hogy férjük, a gyermekekben, hogy édesapjuk egészségben van, él. Elmaradásuk az itthon lévők riadalmát, hiányuk haláleset, súlyos sebesülés gyanúját keltette; növelte a család aggodalmát. Ugyanakkor a remény még élhetett addig, amíg hivatalos értesítés a csapattesttől, katonai parancsnokságtól vagy a belügyminisztériumból nem érkezett. A

harctéren eltűnteket a Cs. és kir. Hadkiegészítő kerületi parancsnokság Esztergomból a községi jegyzőknek megküldött puhatolózási lapok segítségével igyekezett felderíteni. A harcokban, kórházban vagy hadifogságban bekövetkezett halál anyakönyvezésére rendszerint hónapokkal, nem ritkán évekkel később került sor.

Az Ipoly völgyéből behívott katonák az orosz-galíciai, a szerb vagy az olasz, esetleg a román fronton harcoltak. A harctéren elesettek ritkán egyéni, zömmel közös sírba kerültek. Az 1910-ben 509 lakost számlált Ipolybél első világháborús 21 katonahalottja többségére is ez a sors várt. Hazai föld csak azoknak jutott, akik sebesülésük folytán hátországi kórházi kezelésre szorultak, és itthon érte őket a halál, vagy a fronton szerzett sérüléseik a harcok elülte után okozták halálukat.

A visszakerülés éveiben Bélen tervbe vett hősi emlékmű felállítása a helyszín körül kialakult eltérő vélemények miatt meghiúsult.

Az I. világháború harci eseményei elkerülték tájunkat, míg a második nagy világégés már nemcsak a fronton harcoló katonák életét veszélyeztette, követelte. 1944 nyaratól rendszeressé váltak az Ipoly mentén a repülő támadások, az éjszakai bombázások, Pásztó, Bél és Szakállos között a vasútvonal fölött a vonatokat kísérő, mozdonyokra, katonákra és vasutasokra vadászó gépekről leadott sorozatlövések. Így az emlékezet és Szűcs Árpád pásztói-béli református lelkész „történelmi visszapillantása” 1950-ből megőrizte, hogy az aknázás Bélen halálos polgári áldozatokat is követelt: egy lövedék telibe talált egy óvóhelyet és heten meghaltak!

Az 1994-ben az I. és II. világháború áldozatainak emlékére állított emlékművön 1940–1945 között elesett 13 ipolybéli neve olvasható. 1941-ben a népszámláláskor 552 lakost írtak össze. Vámosmikola is abban az időben, 1993-ban állított

közös emlékművet a két világháborúban elesett, eltűnt, hadifogságba került katonáknak. Hadd idézzem az emlékezés meghatározó és számomra felejthetetlen képét: a felavatott emlékműnél Zsolnai Ernő Ipolyság és Seres Róbert Ipolybél polgármestere helyezi el koszorúját.

Jól tudjuk, hogy a fegyverzaj elültével a csehszlovák államhoz visszakerült magyarság megpróbáltatásai nem értek véget: állampolgárságuktól megfosztva, az iskolákban a magyar nyelv tanításától, tanulásától eltiltva „magyar-verések”, a nyelvhasználat miatt inzultálások, majd „gettóba”-zárás, utóbb szülőföldjük, lakóhelyük kényszerű elhagyása várt rájuk.

A zselízi gyűjtőfogházba Bélről 8 fő került, Csehországba 15 katolikus és 6 református családot deportáltak. Majd következett az évtizedeken át csak „lakos-

ságcsere egyezményként” emlegetett kitelepítés Magyarországra. 9 család 27 tagja, 14 református, 12 katolikus és egy evangélikus kényszerült a távoli, Tolna megyei Murgán (2 fő) vagy a Fejér megyei Bakonycsernyén (6 fő), illetve a közeli Nagybörzsönyben (19 fő) boldogulni.

75–100 esztendő alatt fakultak a sírfeliratok, kopott az emberi emlékezet. Adja a Mindenható, hogy Ipolybél katonahőseinek és polgári áldozatainak nyughelye – essék az szülőföldjükre vagy idegenbe – legyen háborítatlan, sírkeresztjeiket, emlékművüket óvják gondos kezek és az emlékezet!”

Dr. Koczó József előadása után újabb zenei betét következett, majd a 170 évvel ezelőtti szabadságharcra emlékeztünk. Ambrus Erika szavalta Tompa Mihály: A gólyához című versét, majd Riedly Bence,

a Zselízi Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola 4-es diákja Ipolypasztórol énekelt 48-as katonadalt, Német Mikola Péter előadásában a 48-as eseményekből kiindulva a jelen és a számunkra jövőbeli feladatokról szövege. A lelkészek, Ambrus Erika református és Križan Marian katolikus lelkész igei gondolatokkal, áldással, illetve plébános úr az emlékmű felszentelésével szolgált. Végén Bodonyi András, ipolysági zenész, zenetanár, zeneszerző katonadalokat énekelt, saját maga biztosítva a hegedű és a gitár kíséretet. Koszorúzás után a Himnusz elneklésével ért véget az alkalom.

Az idős emberek könnyes szemei és meghatódott szavai, ők hogyan élték meg az édesapa elvesztését, bizonyították, emlékezni kell!

Ambrus Erika

Egyházmegyénk életéből - Bars

A Barsi Református Keresztyén Egyházmegye 2018. április 15-én a lévai református templomban tartotta Rendes Évi Közgyűlését.

A 42,1, valamint a 377,1-2 elneklése után Révész Tibor, zselízi lelkész hirdette Isten Igéjét a 2 Kor.6,1-10 alapján. A 196. dícséret után tartott szünetben megtörtént a számbavétel, Kiss Pál, ifj., egyházmegyénk gondnoka megállapította, hogy a vendégeken kívül jelen van 33 alkotótag, megállapítja, hogy a közgyűlés határozatképes, azt megnyitja és felolvassa a tárgysorozati pontokat:

- 1. Esperesi jelentés** – a barsi egyházmegye életéről, Nt. Kassai Gyula esperes
- 2. Pénztári jelentés** – Nt. Tóth Zoltán garamlöki lelkipásztor, egyházmegyei pénztáros
- 3. Egyházmegyei előadók jelentései** (max. 3-3 percben): missziói, gazdasági-építési, diakóniai, lelkigondozói, médiái, közoktatási (a jelentéseket kérjük elektronikusan benyújtani legkésőbb április 13-ig. Az egyházlátogatási jegyzőkönyvek az esperesi hivatalban rendelkezésre állnak)
- 4. Beadványok tárgyalása** – Felsőszecsei gyülekezet presbitériumának kérelme
- 5. Garammikolai és farnadi egyházközségek státusza**
- 6. Szórványosodó egyházközségeink helyzete**
- 7. EMMI 2018 pályázat ismertetése**
- 8. 2018-as eseménynaptár ismertetése**
- 9. Egyéb**

Mivel nem bővített ki a fenti tárgysorozat, a gyűlés kezdetét vette a jegyzőkönyvíró és hitelesítő megválasztásával, majd a jelentések következtek.

Az esperes, Kassai Gyula, Igével köszönti az egybegyűlteket Luk12,35-ből és megtartja esperesi beszámolóját. 3 tartózkodással elfogadva. A 2017-es évet tette esperes mérlegre, kiemelve a szépet, a jót, ha minden ékes, szép renddel ment, de nem hallgatta el a problémákat sem. Jövőben gondolkodva előrevetít-

tette a gyülekezetek státuszának kérdését, jelezve, előbb-utóbb bekövetkezik majd, hogy a leányegyházközségek elszórványosodnak, anyák leányosodnak, s ott, ahol aktív élet van, ott kell erősíteni, az egyes szolgálati területeket szétesztani, s majd ezeknek a megerősödött gyülekezeteknek kell felemelniük a kicsiket. 10 erős gyülekezetet sorolt fel, akikre oda kell figyelni – támogatásokkal is – Léva, Zselíz, Nagykálna, Ipolyság, Nyitra, Nagyölvéd, Nagysalló, Érsekkéty, Pozba, Oroszka.

Tóth Zoltán pénztári beszámolója következett, majd Révész Csilla felolvassa a missziói jelentését. Annak közgyűlés általi elfogadása után, kérte lemondása elfogadását. Elfogadva, 1 ellene, tartózkodott 4.

Tóth Zoltán felolvassa az építészeti jelentését. Kassainé Mártha Tímea felolvassa a diakóniai beszámolót, Szathmáry Zsuzsanna felolvassa a lelkigondozói beszámolóját és Ambrus Erika felolvassa sajtóügyi-média beszámolóját. A beszámolókat a közgyűlés elfogadta.

Az emi főgondnok tovább folytatja a beadványok tárgyalásával. Felsőszecsei beadvány-szeretnének a lévai gyülekezet-hez csatlakozni-az esperes ismerteti és elfogadásra beterjeszti, a közgyűlés elfogadta.

Garammikolai és Farnadi gyülekezetek státusza-esperes ismerteti, hogy minél hamarabb lépni kellene, a gyülekezeteknek eldönteni, hogy melyik gyülekezet-hez szeretnének csatlakozni és milyen formában. Az őszi közgyűlésre kéri, hogy adják be döntésüket és kérelmüket.

Szórványosodó gyülekezetek- az esperes elmondja, hogy nézzünk szembe a jelennel és adjunk a kis közösségeknek is több figyelmet. Nt. Csernyik Magdolna megjegyzi-nem olyan egyszerű. Ami a legnagyobb gondot okozza, akkor az a vágyon. Anyaegyházközségek gondja lesz a szórványgyülekezetek vagyona. Javaslat, hogy az esperes és az emi vezetése keresse fel a gyülekezeteket, hogy tájékoztassa őket a lehetőségekről. Esperes szorgalmazza, hogy olyan megoldást kell keresni, ami mindenkinek jó. Csernyik Magdaléna megjegyzi, hogy az elnéptelenedik tág fogalom. Mennyien va-

gyunk papíron és a valóságban. A mérvadó, hogy hányan járnak a templomba. Kéri a vezetőséget, hogy keressék fel a kis gyülekezeteket. Révész Csilla elmondja, hogy szórványvidékről származik. Ne siessünk a szórványosítással, kérdezzük meg, hogy ott hogyan működik, mert nagyon veszélyes ez a dolog. Az lenne a legbölcsebb, ha az emi vezetése elmenne és végiglátogatná ezt a vidéket pl. Magyarországon. Esperes elmondja, hogy a cél, hogy-ne forduljon elő, hogy templomok üresen álljanak. Nem az a cél, hogy megszüntessünk gyülekezeteket, hanem még mentjük, ami menthető. Arra van szükség, hogy felkaroljuk a kicsiket.

EMMI 2018 támogatással kapcsolatban esperes beszámol arról, hogy 33 kérelmet támogatott a EMT. Várjuk az egyetemes egyház döntését, hogy elfogadja-e.

Az esperes ismerteti a 2018-as eseménynaptár legközelebbi eseményeit.

Ficzere Tamás, nyitrai lelkész javaslata - közgyűlés megfogalmazhat-e olyan kérést, hogy azoknak a gyülekezeteknek, akik oktatási intézményt tart fenn ezzel is támogassák, hogy elengedik a közalapi befizetést. Ha nem fogadják el, akkor a választójogúakat megszólíthatnák, hogy az egyházmegye területén a választójogúak 3 EUR-val támogassák. Ez is egy járható út, ezeknek a gyülekezeteknek segíteni kellene. Határozat: a közgyűlés az esperesi hivatalt meghatalmazza, hogy az összes egyházi iskola esetében kéri a közalap elengedését.

A közgyűlés a 89,4el és áldásmondással ért véget, a beszélgetés azonban tovább folytatódott a szeretetvendégségen.

Ambrus Erika

HÁLAADÓ ISTENTISZTELET LÉNÁRTFALVÁN

2018. április 21-én a Lénártfalvai Református Egyházközség hálát adott a templom belső és külső felújításáért. A hálaadó alkalmon Ft. Fazekas László püspök úr hirdette Isten ígését a 1. Kir.22,13-14 versei alapján. Hálaadó istentiszteletünkön szolgált a Tompa Mihály Énekkar és a helybéli fiatalok is. A 110 évvel ezelőtti templomépítés történetéről Nt. Nagy Ákos Róbert esperes tartott beszámolót, a templom felújításáról Madarász Béla gondnok

úr tájékoztatta az egybegyűlteket és Nt. Nagy Andrea lelkész úr vetítéssel mutatta be az elvégzett munkálatokat. A jelenlévőket köszöntötte Ft. Erdélyi Géza nyugalmazott püspök úr,

a gyülekezet egykori lelkipásztora. Az elvégzett munkálatokért és hálaadó alkalmunkért egyedül Istené a dicsőség!

Nagy Andrea

Ökumenikus Világimanap - Hontfüzesgyarmat

„Istenünk, hálát adunk Neked és áldunk Téged!”

2018. március 2-án pénteken tartották a világon az Ökumenikus Világimanapot. A Suriname-i asszonyok több éves előkészítő munkájának eredményeként létrejött munkanyag alapján állították össze a világimanapi füzetet, mely útbaigazítást adott az alkalom levezetésében és hangulatának kialakításában. Laikus kezdeményezésre, a reformá-

tus Egyházközség szervezésben Hontfüzesgyarmaton is megtartottuk a Világimanapot.

Az alkalomra a helyi kultúrház kistermében került sor délután 17.00 órai kezdettel. Az imalánchoz csatlakoztak a helyi, a Fegyvernek-i, a Nemesoroszi-i és a Nagypeszeki-i református, evangélikus és r.katolikus testvérek is.

Az alkalom fő témája a teremtett világ védelme volt, vezető igéje pedig: „Mindaz, amit Isten alkotott nagyon jó!” (1 Móz 1...).

A témaadó igeszakasz alapján hangzott el, hogy a Teremtő az emberre bízta a teremtett világot, de ez felelősséggel is jár. „A Teremtő felelősséggel is felruházott minket, ránk bízta a természeti kincseket és a föld minden teremtményét. Nem lehetünk gondatlanok és pazarlók.“

Közös megbeszélés alapján a fogadást és a szimbólumok elhelyezését követően sor került az imádságra, az alkalom megnyitására, az imnap bemutatására, Surinamet bemutató kis film levetítésére, a teremtéstörténet felolvasására, igei magya-

rázatra, éneklésre, Suriname-i asszonyok bizonyágtételeinek felolvasására, továbbá tanácsok hangzottak el a hétköznapi környezettudatossághoz- azaz, hogyan védhetjük saját környezetünket.

Az alkalom nem mindennapos szeretetvendégséggel zá-

rult. A megszokott házi sütemények és pogácsák mellett Suriname-i ételeket is fogyaszthattunk. A bátrabb asszonyok Suriname-i receptek alapján készítettek el ételeket, melyeket kíváncsian vizsgálgattunk, majd fogyasztottunk el. Megismer-tük a Suriname-ben termelt maniókát is, melynek termesztéséből és feldolgozásából biztosítja sok család a megélhetését Suriname-ban. A maniókából készült süteményt is megkóstolhattunk.

Istennek legyen hála az alkalomért! Legyen a köszönet a kezdeményező és egyben főszervezőé, továbbá mindazoké, akik részt vettek az alkalom szervezésében, szolgálatok elvégzésében, a bizonyágtételek felolvasásában, azoké, akik hozzájárultak a szeretetvendégséghez, felvállalták a Suriname-i ételek elkészítését, mindazoké, akik az alkalmon részt vettek!

Cs.M.

Böjti ökumenikus vallási este Tornagörgön

Tornagörgön gyülekezetünkben már hagyomány, hogy évente kétszer, a böjti és az adventi időszakban ökumenikus vallási estére hívogatjuk mindkét felekezet híveit. Idén sem volt ez másképp. Március 22-én tartottuk ezt az alkalmunkat az im-már belsőleg felújított közösségi házunkban.

Erre az együttlétünkre testvérgyülekezetünk Bódvaszilás

lelkipásztortát Nt. Meleg Attilát és egyháza énekkarát hívtuk meg.

Lelkipásztorunk üdvözölte az egybegyűlteket, majd gitárki-

sérettel Istent dicsőítő énekekkel töltöttük meg szívünket, ezzel utat engedve Isten igéjének hallgatására és befogadására. Vendégünk a böjtölés lényegével és fontosságával ismertette meg a jelenlevőket, hogyan élhetünk tisztán a hétköznapijainkban. Arra biztatott, hogy legyünk éberek és imádkozunk kitartóan a gyülekezetekért, olvassuk naponta kitartóan a Szentírást, ezáltal megerősödvé és felfegyverkezve a mindennapok gondjával szemben. Az estén a vendég énekkar dicsőítő énekeivel és közös énekléssel zárult. De még ezzel sem lett vége, mert a szeretetvendégség ideje alatt mindenki maradt beszélgetni, ismerkedni. Isten iránti hálával mondunk köszönetet mindenkinek, aki eljött és bármivel hozzájárult, hogy ez az alkalom létrejö-hessen. Köszönjük Meleg Attila lelkipásztornak a szolgálatát, aki a böjti időszakban Istenre irányította figyelmünket, így hit-

ben megerősödvé, az összetartozás jó érzésével váltunk el egymástól.

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnék az én nevem-ben: ott vagyok közöttük.”

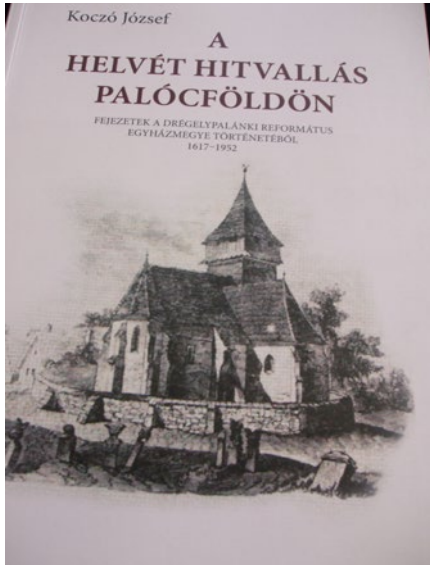
(Máté 18, 20)

P. Gyöngyi, gondnok

Régiek

2017-ben, a reformáció 500. évfordulójára jelent meg Dr. Koczó József: **A Helvét Hitvallás Palócföldön. Fejezetek a Drégelypalánki Református Egyházmegye történetéből 1617-1952** című könyv, a Ráday Gyűjtemény Tanulmányai sorozatban. Az író Ipolypásztón és Ipolybélben is bemutatta könyvét, az istentiszteletek után a templomban.

Ha valaki keresné az egyházi címtárban, hol is az a drégelypalánki egyházmegye, nem járna sikerrel. Ez az egyházmegye ma már nem létezik. Nemcsak épületek, izmusok, nagy nevek, celebek sülyedhetnek el a történelem sülyesztőjében, de sajnos gyülekezetek, egyházmegyék sem tudnak ellenállni minden esetben a történelem viharainak.

Talán mégis megmaradhatnak legalább az emlékezetekben, ha valaki megörökíti mindazt, ami még most fellelhető. Van remény tehát, hogy a drégelypalánki egyházmegye nem felejtődik el teljesen, hiszen Koczó József vette a fáradságot és sok éves gyűjtő, kutató munka eredményeként összeállította ezt a könyvet. Nemcsak a reformáció 500. évfordulóján, hanem ennek a már nem létező egyházmegye megalakulása 400. évfordulóján állított emléket a reformátusságnak.

„Az ősi múlttal bíró esperességet megtépázta az ellenreformáció vihara is. Az egyházmegyére 19. századi megerősödése után mégis a legnagyobb csapást a trianoni diktátum mérte, szétszakítva az egyházmegyét csonka-magyarországi és

felvidéki gyülekezetekre. Magyarországon 1952-ig létezett az esperesség, majd leválasztva a Dunántúli Egyházkerület-ről a Dunamelléki Egyházkerület Észak-pesti Egyházmegyéjébe olvasztották be.” –írja a szerző a könyv előszavában.

Ipolyság, Ipolypásztó, Ipolybél, de Lonsonc is ebbe az egyházmegyébe tartozott. De nemcsak nekik, minden történelem, s azon belül is az egyháztörténet iránt érdeklődőknek szívből ajánlom ezt az alapos, pontos és fontos könyvet.

Ambrus Erika

Egymást is formálni kell, nem csak a farönköt.

A lélektelenül elvégzett munkát nem pótolhatja a profin kivitelezett alkotás, mondja Sipos Béla fafaragó művész, aki szerint az is művészet, ha az ember egy szép családot lát.

Akár úgy is jellemezhetnélek, hogy: az ember, aki mindenhol hazatér.

Legutóbb a szlovéniai Mariborból üzented, hogy indulsz haza. Mi járatban és kikkel voltál ott?

Másfél évvel ezelőtt megfogalmazódott többünkben egy gondolat és annak érett be a gyümölcse. Szentjobbi barátainkkal megpályáztunk egy szőlővesszőt Európa legöregebb tőkéjéről, ami Mariborban található. Annak az ünnepélyes átvételén voltunk legutóbb. Május 25-én, Orbán napján pedig újdonsült szlovéniai barátaink érkeznek majd és hozzák a gyökeres vesszőt, amit ünnepélyes keretek között fognak a szentjobbiak elültetni. Ezáltal felkerül a település egy olyan szőlészeti, borászati térképre, mely nemzetközi elismertségnek örvend. Ez a 450 éves szőlőtőke kulturális kapcsolatokat teremt, azon túl pedig egyéb kapcsolatoknak lesz a tápláló töve.

A kontinens számos szegletén meg-

fordultál. Mindenhol hazahoz az ember valami tudást?

Talán kissé elavult gondolatnak tűnhet, de őszinte tisztelettel gondolok ama

bizonyos „sötétnek” tekintett középkor peregrinusaira, vándordiakjaira, akik az idegen föld gyakran keserű kenyerén nevelkedve, a magukba szívott minél több

tudást hazahozták és nemzetük javára igyekeztek fordítani. Így vagyok ezzel magam is.

Egy ilyen járó-kelő ember, mint amilyen te is vagy, hol érzi magát igazán otthon?

Még, ha kissé fellengzősnek és elcsépeletnek tűnik is esetleg a válasz, de a családom és a nemzetem mellett vagyok otthon. Bár ez mostanában nem tűnik erénynek, a mai modern Európában. Wass Alberttel mondva: a „fél világot is bejárhatod, más ember földjén testvértelesen leszel, s elfúj a szél, mint kósza őszi lombot, ha nemzetéről megfeledez.”

Mit jelez a következő települések sorrendje: Hegyközpályi, Szalárd, Hegyközszentmiklós, Szentjobb?

Azoknak az alkotótáboroknak a sorát jelzi, ami Hegyközpályival vette kezdetét, festők és szobrászok közreműködésével. Fontos megjegyezni, hogy ékes példája a kapcsolat- és értékkeremtésnek, hogy a már korábban említett maribori történet is a szlovén fafaragó barátunk, Srecko Ornis segítségével indult el, amit

aztán a magyarországi Nick Ferenc barátunk, a Falvak Kultúrájáért Alapítvány elnöke, a magyar kultúra lovagja is felkarolt. Lám, egy átlagosnak tűnő vésővágás milyen messze vezethet, ha a jó szándékú emberek összejönnek.

Az elmúlt években fába álmodtatók vagy ahogy valaki fogalmazott: tapinthatóvá tettétek a Himnuszt. Ez a szoborcsoport a tervek szerint Sződemeterre kerül majd, a reformációról készült grandiózus faliképek pedig Nagyvárad-Ősi gyülekezeti termét ékesíti. Hol lesz az idei faragó tábort és mi lesz az idei témátok?

Talán Karácsony Benő írja az egyik kis humoros novellájában: a téma az utcán hever. Vannak elgondolások, ötletek a Mátyás-évvvel kapcsolatban. Az egyelőre még nem konkretizálódott, hogy hol lenne az ötödik tábor. Ennek ellenére lassan kezdenek a hónapok megtelni programokkal, a Székelyföldtől a Felvidékig. Áprilisban például a magyarországi Kovácsvágáson faragtam egy héten át.

Mi a faragás, az alkotómunka legnehezebb és legkönnyebb része, fázisa?

A legnehezebb része mindig a találkozás utáni első nap reggele. (nevet) De a viccet félretéve talán az a legnehezebb, amíg nem áll össze az ember fejében és lelkében a téma és nem sikerül ráhangol-

ódjon. A lélektelenül elvégzett munkát nem pótolhatja a profin kivitelezett alkotás. Ezt a szemlélő is megérzi. Persze ez nem mentesíti a munkást a feladat minél jobb elvégzése alól. A legkönnyebb pedig, mikor már elpakolod a szerszámokat, akkor viszont a lelked kezd elnehezned, mert közeledik a búcsúzás egymástól és szerető vendéglátóinktól.

A külső megfigyelő az alkotás iránti rendkívüli precízitást és a világ dolgai iránti érzékenységet vél felfedezni a művészekben. Ti, faragók is ilyenek ismeritek egymást, magatokat?

Kétségtelen, az érzékenységünk fokozottabb, főleg az alkotás ideje alatt. Mivel különbözőek vagyunk életkorban és személyiségben egyaránt, ezért vannak iratlan szabályaink. Így vigyázunk egymásra, a másik érzékenységére és igyekszünk egymásnak a munkában is segíteni, tanáccsal vagy vésővel egyaránt. Elvégre azért lehet alkotó közösségnek nevezni ezeket a táborokat. Ez is a lényege, nem csak az elvégzett munka. Egymást is formálni kell, nem csak a faragót.

Egy teológiai tanulmányokat is folytatott művészember alkotásai biztosan nem nélkülözik a szakralitást. Sok munkád található különböző egyházi terekben.

Fontos számomra, hogy a hitvilágom,

nemzetem, őseim gondolatvilága átítassa munkáimat. Alkotás közben gyakran társalgok Istenemmel. De gondolom máskor is így vannak ezzel, akik félik az Urat. Mindenki alkot, a földművestől a kőművesen át, a tollforgatóig. Mindegy milyen szakmát nevezünk meg, ha hittel és becsülettel teszed a dolgod, Istennek szentelve, akkor nem éltél hiába.

Amúgy melyik munkádra vagy a legbüszkébb?

Vajon melyik gyermekét szereti az ember jobban?! Így vagyok a munkáimmal is. Egyformán szeretem őket szépségükkel és hibáikkal egyaránt. Nálam a szépség és a jóság nem az ókori filozófiai felfogás szerint jelenik meg. Bár tudom jól, hogy ez szembe megy valahol a világ értékrendjével, de ez nem zavar. A pisztóráng is szemben úszik az árral, mégis eléri a célját, a fizikát meghazudtolva. Ilyen az istenfélő ember is. Egy jól elkészített baltanyél nagy elégedettséggel tölti el a gazdáját, az is tud jó és szép lenni, nem csak egy köztéri alkotás, amire azt mondják, művészet. Művészet az is, ha az ember egy szép családot lát. De kérdésedre visszatérve, hogy mégis konkrétabb választ adjak, a legkedvesebb munkám az a szekér küllő, amit édesapám segítségével, tanításával készítettem el. Ma is őrzöm.

Fábián Tibor

Egyházmegyei Közgyűlés volt Ladmócon

A lamdóci református templomban gyülekeztek össze 2018. április 15-én a Zempléni Református Egyházmegye lelkipásztorai és a gyülekezetek hivatalos küldöttei, hogy megtartsák az egyházmegye rendes évi közgyűlését.

A közös együttlét kezdetén Spisák István helyi lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket, köztük Fazekas Lászlót, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspökét és Fekete Vince főgondnokot, akik jelenlétükkel megtisztelték az egyházmegye ülését. A közös együttlét istentisztelettel kezdődött, amelyen Kiss Miklós, örösi lelkipásztor a Mt 21,28-31 hirdette az igét a gyűlés alkotó tagjai, a vendégek, valamint az istentiszteleten résztvevő lamdóci reformátusok előtt. Az ige hirdető rámutatott arra, hogy milyen igenei és milyen válaszai vannak is a keresztyéneknek Isten megszólítására, felszólítására, „a szőlőbe”, mint egyházi szolgálatba való küldésre.

Az istentiszteletet követően két nyugállományba vonult lelkipásztor köszöntésére került sor. Kendi Csaba

esperes és Asszonyi Árpád főgondnok az egyházmegye nevében mondott köszönetet a két lelkipásztornak sok évtizedes szolgálatukért az egyházmegye területén. Sallai Tibor a szőlőskei és a hozzá tartozó bodrogszerdahelyi, újhegyi és borsi gyülekezetekből ment nyugdíjba. Szaszák József a zempléni gyülekezet és a hozzá tartozó Szentmária lelkészeként fejezte be hivatalos szolgálatát. Az esperes utalt a lelkészek szolgálatára, ami mindkét esetben négy évtizednél is több időt jelent az egyházmegye területén, és Ezékiel próféta 34. részének a 16. versével köszöntötte az ünnepeltek és köszönte meg a gyülekezetekben végzett munkájukat és egyházmegyei tisztségviselőként végzett szolgálatukat. Az egyházmegye főgondnoka a Préd 3,1 alapján utalt arra, hogy bár megvan az ideje a hivatalból való visszalépésnek, amit nyugdíjazásnak neveznek, ám az Istennek való szolgálá-

latban nincs nyugdíjazás, s ilyen módon továbbra is erőt kíván a nyugdíjas években való szolgálathoz.

A gyülekezet által énekszóban mondott áldáskívánás után az egyházmegye vezetői a lelkészek hitvesét is köszöntötték, akik mindvégig hűséggel álltak lelkipásztor férjük mellett mindenkor segítve az ő szolgálatukat.

A meghatározó perceket követően az Egyházmegyei Közgyűlés hivatalos megalakulására került sor. A számbevétel után Blanár Erik egyházmegyei főjegyző az őszi közgyűlés jegyzőkönyvét, majd az utóbbi időszak Egyházmegyei Tanácsüléseinek határozatait olvasta fel. Ezt követően az esperes beszámolója, amelyben a 2017-es esztendőnek, mint a reformáció emlékévének örömeiről, áldásairól, de nehézségeiről is számot adott. Dócs Szilvia pénztárnok az egyházmegye anyagi természetű dolgairól számolt be. Blanár

Gabriella az egyházmegye missziói és diakóniai szolgálatáról, Molnár Éva a hitoktatásról és vallásos nevelésről, Molnár István a 2017-es esztendő építéseiről, felújításairól számolt be a közgyűlés alkotó tagjai előtt.

A beszámolókat követően Fazekas László püspök köszöntötte a jelenlévőket és különböző témákat érintve számolt be az egyetemes egyházban folyó szolgálatról, valamint a gyülekezeteket is érintő feladatokról, várható kihívásokról.

A püspöki köszöntőt és beszámolót követően Sallai Tibor szót kérve mondott köszönetet és adott hálát, hogy 43 éven keresztül szolgálhatott az egyházmegye területén, hogy a rá bízott feladatokat el tudta látni, s mindehhez az Úr erőt adott a számára. A felszólaló elkészítette a lelkesi kartól és az egyházmegye küldötteitől és meghagyásként a 2Pt 1,5-8 igeverseket olvasta.

Szaszák József is hálát adott az Úrnak, hogy megsegítette törekvéseiben, szolgálatában, mind azokban a feladatokban, amit élete folyamán végezhetett. A lelkipásztor 42 évnyi szolgálat után a Róm 8,28 igeverssel, mint személyes hitvallással köszönt el: Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál. „Szeressétek továbbra is az Urat és adja, hogy minden legyen javatokra” – zárta gondolatait és ilyen módon a hozzászólások sorát a lelkipásztor, amit a gyűlés hivatalos részének a lezárása követett.

A közgyűlést követően a helyi lelkipásztor a kultúrházba invitálta a jelenlévőket, ahol a gyülekezet frissítővel, szeretetvendégséggel várta a Zempléni Egyházmegye gyülekezeteiből érkezett lelkipásztorokat, gondnokokat, vendégeket.

Molnár István

Gimis nap = pap nap

A címben szereplő fura „egyenlet” alapja az az alkalom, amely 2018. április 13-án, immár negyedszer valósult meg a királyhelmeci gimnáziumban, hiszen ami a lelkipásztorok számára „gimis

nap” az a diákok számára „pap nap”. A királyhelmeci gimnázium vezetése jóvoltából idén is volt lehetősége a református

egyháznak egy hitmélyítő délelőtti szerezni az iskola diákjainak, amin a diákok közötti foglalkozásokat a Zempléni Egyházmegye lelkipásztorai vezették. Ezen az alkalmon a cél mindenkor a hit mélyítése, vagy éppen a hit magjának az elhíntése, amit egy-egy téma köré fonódó előadás és keresztyén dallamok éneklése segít. Így volt ez most is, hiszen idei főelőadóként Kerekes Szabolcs, a Reménység Magjai Alapítvány munkatársa és a Barnabás Csoport Alapítvány vezetője érkezett a gimnazisták közé, aki a tékozló fiú példáján és példázatán keresztül vezette a fiatalokat, s mutatott rá a hamis és a valós boldogság keresésének módjaira és forrására. Természetesen a játék sem

maradhatott el, s ezúttal még jutalmat is kaptak a legügyesebbek a vendéglelő jóvoltából. Az üzenetre való figyelmet nagyban segítette a Karcsa-parti dicsőítő csoport, amely arról a Krisztusról tett énekszóban bizonyosságot, akihez az előadó is hívta a jelenlévő diákokat.

Végül soron mindegy, hogy miként hívják ezt a napot, „gimis napnak” vagy éppen „pap napnak”, mivel a hangsúly azon van, hogy az üzenet eljusson minél több diákhöz, s Isten-hitük formálódjon, növekedjen, vagy éppen a Megváltó melletti elköteleződésük megtörténjen, ami a szervezők hite szerint, Isten kegyelméből meg is történt.

Molnár István

A Kárpát-medence Reformátussága

Indiai küldöttség járt Debrecenben

Debrecenbe látogatott a Dél-Indiai (Protestáns) Egyház küldöttsége április 11-17 között. James Ravikumar Niranján, az Északi Karnataikai Egyházkerület püspöke felesége, titkára valamint egy Németországban szolgáló misszionárius lelkipásztor kíséretében érkezett Magyarországra.

A Dél-Indiai (Protestáns) Egyház

1947. szeptember 27-én alakult és tulajdonképpen egy „ernyőszervezet”. Ahogy az egyház mottója is tükrözi – „Egységben az egységért” - négy tradíció egyesült a Dél-Indiai (Protestáns) Egyházban: anglikán, kongregacionalista, presbiteriánus és metodista egyházak. Az ország öt államában van jelen az Egyház és 24 egyházkerületből áll. Az Északi Karnataikai

Egyházkerület 1971. május 1. óta létezik. A Bázeli Evangéliumi Misszió, a Londoni Misszió, a Wesley Metodista Misszió és az SPG Misszió (Society for the Propagation of the Gospel in Foreign Parts – Társaság az evangélium terjesztésére idegen földrészen = a tengeren túl) az Északi Karnataikai Egyházkerület ernyője alatt folytatja tovább a missziói munkáját. Az

egyházkerület 12 egyházmegyéből áll. Különlegessége, hogy bár mind a négy hagyomány jelen van, az istentiszteleti (úrvacsorai) liturgia egységes minden gyülekezetben.

James Ravikumar Niranján püspök és Vad Zsigmond esperes, az MRE Külügyi Bizottságának elnöke három évvel ezelőtt Dél-Koreában egy nemzetközi konferencián találkozott először. Két évvel ezelőtt Paul Shindhe, Németországban szolgáló indiai misszionárius-lelképásztor látogatott Debrecenbe. Már ekkor megerősítették szándékukat, hogy a két egyháztest folytatja a kapcsolattartást és a jövőben testvérkapcsolat kialakítására törekszik. Niranján püspök és delegációja ennek a folyamatnak az előkészítésére érkezett ideén Magyarországra.

Az egy hetes látogatás során a küldöttség meglátogatta a Református Kollégiumot és Nagytemplomot, a Nagytemplomi Egyházközség intézményeinek egy részét – Immánuel Otthon, Reménységár Nappali Melegedőt –, valamint több hivatalos tárgyalásra is sor került az Egyházmegye és az Egyházkerület elnökségével. A Dr. Fekete Károly püspökkel és Vad Zsigmond esperessel folytatott egyezteté-

seken a testvérkapcsolatról és a közös szolgálat lehetőségeiről is szó esett. Az Északi Karnataikai Egyházkerület 14 bentlakásos kollégiumot működtet adományokból, melyek az iskolába járó gyermekek számára nélkülözhetetlenek a tanulmányok folytatásához. Ezen kollégiumok fenntartása egyre nehezebb mivel a németországi támogatás megszűnőben van, segítségre, felajánlásra lesz szükségük. A Tiszántúli Egyházkerület és a Debreceni Egyházmegye lehetőségeihez mérten támogatni szeretné ezt az indiai missziót, ennek előkészítési folyamata el is indult a tárgyalások során.

A Nagytemplomi Egyházközség Értelmiségi Köre külön alkalmat szervezett az indiai keresztyének és reformátusok életének megismerésére. Vetített képes előadás során Shindhe lelképásztor és Dr. Malekar, püspöki titkár mutatta be az indiai egyháztest és az egyházkerület gyülekezeteinek életét, sajátosságait. Részletesen ismertették a keresztyén közösségek helyzetét; örömteljes volt a növekvő számadatokról hallani, megdöbbentő és lesújtó információ volt a hinduk részéről a keresztyén közösségeket ért támadásokról szóló beszámolók.

Niranján püspök április 15-én a Nagytemplomban hirdette az Igét. A Gal 5,1-6 alapján elmondott prédikációjában a Krisztusban elnyerhető szabadságra utalt, amely körülményektől függetlenül felszabadít és megszabadít. A Szentlélek megadja, hogy ebben a szabadságban a Lélek gyümölcseit teremje a keresztyén ember és ez már az új élet ajándéka.

Az indiai püspök látogatása végén kiemelte, hogy jó volt megismerni egyházunk múltját és jelenét, és külön örömmel töltötte el az, hogy lelkiségben és hitben igazi testvérekre talált Debrecenben. Kifejezte reményét azzal kapcsolatban is, hogy egyházaink a jövőben együtt szolgálhatnak és épülhetnek.

www.reformatus.hu/Iszlai Endre

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

A csodát elfogadni nem könnyű

Áprilisban ünnepelte Izrael 70. születésnapját. A háborúk, politika veszélyek és lelki akadályok ellenére a valamikori elsivatagosodott területet a zsidók egy modern állammá változtatták. 1948 tavaszán a térség arab országait követve Izrael kikiáltotta függetlenségét. A legtöbb arab állam gyarmati múltját hagyva maga mögött Izrael megelőzve vált függetlenné. Mégsem sikerült egy arab országnak sem valódi demokráciát létrehozni.

A legtöbb arab ország hatalmas kőolaj- és földgáz exportja ellenére megmaradt fejlődő országnak, az Öböl-országok és Szaúd-Arábia kivételével. Izraelnek nemhogy említhető ásványkincsei nem voltak, de még az Arab Liga országainak társadalmi és gazdasági bojkottjával is számolnia kellett. Szerették volna meggyengíteni, majd megsemmisíteni Izraelt. Ezek a hátrányok arra kényszerítették az új állam lakosait, hogy megfelelően tájékozódjon, és mindenekelőtt Istenben bízson. Az ország első miniszterelnöknője, Golda Meir mondta egyszer: „Mózes 40

évig hurcolt minket a sivatagban, hogy Közel-kelet egyetlen olyan helyére vigyen, ahol nincs olaj.” Néhány évtized alatt az ígért földjén megalakult ország számítástechnikai nagyhatalommá vált. A Szilikon völgy példáját követve Tel Aviv a digitális iparág vezető helyévé lett. A kezdeti években az izraeli szabadalmú csepegtető öntözési rendszer először saját országát tette zölddé, mára az egész világban keresett exportcikk. Sok országnak, ahol vízhiánnyal küzdenek, mint az Izrael hivatalosan bojkottálók is, segítségére van ez a módszer.

A termelékenység tekintetében a világ legjobb 30 országa között található. Az egy főre eső jövedelme 37.626 Dollár, amivel a 26. helyen áll. Németország előzi meg 41.902 Dollárral. Szaúd-Arábia a 39. helyen áll 20.150 Dollárral, Libanon 63.hely (11,300 USD), Jordánia 91. (5.554 USD), Irán 99. (4.683 USD), Irak 101.(4.631 USD), Egyiptom 116.(3.685 USD), Marokkó 127.(3.063 USD). Ezek az adatok a 2016-os eredményt mutatják. (Izrael egy főre jutó bruttó éves jövedelme 1950-hez

képest 2400 százalékkal nőtt, míg Egyiptomé 800 százalékkal, Jordániáé 640 százalékkal. Szerk.)

Igen, Izrael jól van. Ezért a nyilvánosság előtt még bocsánatot kell kérnie ellenségeitől. Izrael és szomszédjai a 20. század első felében lettek függetlenek. Izrael az eltelt 70 évben megújította hazáját, ami az arabokról nem mondható el, mert nagyban lefoglalta őket az általuk választott ellenség gyűlölete, mint saját hazájuk szeretete. Gyakran mondják a palesztinok, hogy minden kritika ellenére, valójában csodálják Izraelt. „Amit önök létrehoztak, arról az arab népek csak álmodhatnak.” Vagy: „Amit önök 70 év alatt elérték, azt mi 700 év alatt sem érjük el.”

Ez Ézsaiás próféta könyvének 66. része 8. versére emlékeztet: „Ki hallott ilyet, ki látott ehhez fogható? Vajon egy országért csak egy napig kell vajúdni? Születik-e nép csak úgy egyszerre? Hiszen alig vajúdott Sion, máris megszülte fiait.”

Aviel Schneider, *Israel Heute*
Fordította: Csoma L.

Isten élő Lelke jöjj...

Kedves Olvasóink! Húsvét után vagyunk, itt a tavasz, sőt olykor az az érzésem, hogy már egyenesen a nyár jött el. Ilyenkor egy keresztyén embernek a következő nagy ünnepre kell készülnie, ami nem más, mint a pünkösd, a Szentlélek kitöltésének az ünnepe. Az első pünkösd történetét, szerintem mindnyájan ismeritek. A szélzúgás közepette megjelenő lángnyelvek, a megerősödő tanítványok, az evangélium hirdetésére megnyílt nyelvek és az első gyülekezet megalakulása mind ismeretes előttünk. Ezt követően indul el szíveket meghódító útjára a krisztusi evangélium, hogy egyre több embert vezessen a kegyelmes Isten felé. De hogyan jelenik meg a Szentlélek egy ember életében, illetve milyen hatással van ránk? Ezekre a kérdésekre keresünk most választ.

A Szentlélek egy az Atyával és a Fiúval. Ő az, aki által velünk van az Isten. Mielőtt Jézus felment volna a mennybe, mielőtt itt hagyta volna a tanítványait, azt mondta, hogy nem hagyja őket árván. Elküldi a Vigasztalót, a másik Pártfogót, az igazság Lelkét. Ő a Szentlélek. Ő az, aki megnyitja előttünk az Isten Igéjének az értelmét. Sokan olvassák a Bibliát az Isten Lelke nélkül. Megismerhetik a törté-

neteket, ismerkedhetnek Izráel történetével, Jézus Krisztus és az apostolok tetteivel, gondolataival, de soha nem fogják érteni, mit is akar az Isten valójában az Igével üzeni. Csak a Szentlélek értetheti meg velünk az Isten igéjét. Így válik

gyan lehet megkapni a Szentlelket. Valójában sokkal könnyebb, mint gondolnátok. Imádság kérdése az egész. Aki őszinte szívvel kéri az Istent, hogy adja neki a Lelket, az meg is kapja! Nem kell bonyolult szertartásokon részt venni,

az életünk részévé, így válik életté számunkra. Ezért kell minden bibliaolvasást imádsággal kezdeni, kérve Isten Lelkének a segítségét.

A Szentlélek betölti az embert, és tanácsokat ad. Segít, hogy a jót tudjuk választani és tenni. Biztosan emlékeztek a bűnbeesés történetére. Akkor Ádám és Éva a jó és rossz tudásának fájáról ettek. Különbséget tudtak tenni jó és rossz között. Azonban elveszítették a képességet, hogy a jót tegyék is. Az ember képtelen saját erejéből a jóra. Ezen a helyzeten segít a Szentlélek, aki betölti az embert, és aki képessé tesz minket arra, hogy ne csak lássuk a jót, hanem tegyük is!

Végül szóljunk néhány szót arról, ho-

nem kell semmi kivételes dolgot tenni. Imádságban kell az Istent kérni, és Ő biztos nem fogja ezt a kérést megtagadni! Nos, imádkozzatok hát, ahogy az énekünk is mondja: Jövel Szentlélek Úr Isten, töltsd el szíveinket éppem!

Imádság: Urunk kérünk, áldj meg bennünket a Te Lelked ajándékával, hogy helyesen tudjunk élni, hogy értsük szavad, hogy a Szentlélek vezetése mindörökké velünk lehessen. Ámen.

Aranymondás: „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” Róma 8:14

Kraus Viktor

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő

IČO/reg.szám: 31256732

Nyilvántartási szám: EV 5612/18

ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta.

Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Terjeszti a Deregnő-i Református

Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő: Csoma László,

szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia,

Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,

Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,

E-mail: ladislavcsoma@gmail.com

vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomja: Marián Györky - MS PRINT

EGY KIS HUMOR

Vétkeid száma

Három ember érkezik a mennyország kapujához. Megkérdezi Szent Péter az elsőt:

- Hányszor vétkeztél?

- Tizenkétszer.

- Akkor kerüld meg tizenkétszer a

tömböt.

Kérdi a másodikat:

- Te hányszor vétkeztél?

- Tizenöttször.

- Kerüld meg tizenöttször a tömböt.

Látja, hogy a harmadik ember elindul, erre így szól hozzá:

- Hát te meg hová igyekszel?

- Vissza a földre a biciklimért.